

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 30 de novembre de 2016

Pregar pels vius i pels difunts

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Amb la catequesi d'avui acabem el cicle dedicat a la misericòrdia. Les catequesis s'acaben, però la misericòrdia ha de continuar! Donem gràcies al Senyor per tot això i guardem-ho en el cor com a consol i reconfort.

La darrera obra de misericòrdia espiritual demana que preguem pels vius i pels difunts. A aquesta hi podem afegir també la darrera obra de misericòrdia corporal, que crida a enterrar els morts. Aquesta última petició pot semblar una mica estranya, i en canvi, en algunes zones del món que viuen sota el flagell de la guerra, amb bombardejos que de dia i de nit sembren la por, i les víctimes innocents, aquesta obra és tristament actual. La Bíblia presenta un bonic exemple en aquest sentit: el del vell Tobies, que, posant la seva vida en perill, enterrava els morts malgrat la prohibició del rei (cf. Tb 1,17-19; 2,2-4). Avui també hi ha qui arrisca la vida enterrant les pobres víctimes de les guerres. Per tant, aquesta obra de misericòrdia corporal no és lluny de la nostra vida diària. I ens fa pensar en el que s'esdevé el Divendres Sant, quan Maria Verge, amb Joan i algunes dones eren a prop de la creu de Jesús. Després de la seva mort, va venir Josep d'Arimatea, un home ric, membre del Sanedrí, que es va convertir en deixeble de Jesús, i li va oferir la seva tomba nova, excavada a la roca. Va anar personalment a Pilat i li va demanar el cos de Jesús: una veritable obra de misericòrdia feta amb gran valor (cf. Mt 27,57-60)! Per als cristians, l'enterrament és un acte de pietat, però també un acte de gran fe. Dipositem a la tomba el cos dels nostres estimats, amb l'esperança de la seva resurrecció (cf. 1Co 15,1-34). Aquest és un ritus que continua molt fort i sentit en el nostre poble, i que troba ressonàncies especials en aquest mes de novembre dedicat en particular al record i a la pregària pels difunts.

Pregar pels difunts és, sobretot, un signe d'agraïment pel testimoni que ens han deixat i el bé que han fet. És un agraïment al Senyor per haver-nos-els donat i pel seu amor i la seva amistat. L'Església prega pels morts de manera particular durant la santa missa. Diu el sacerdot: «Recordeu-vos, Senyor, dels vostres fidels, que ens han precedit amb el senyal de la fe i que ara dormen el son de la pau. A ells, i a tots els qui reposen en Crist, us preguem que els doneu estada en el lloc del consol, de la llum i de la pau» (Cànon romà). Un record simple, eficaç, ple de significat, perquè confia els nostres estimats a la misericòrdia de Déu. Preguem amb esperança cristiana que siguin amb ell al paradís, esperant retrobar-nos junts en aquell misteri d'amor que no comprenem, però que sabem que és cert perquè és una promesa que Jesús ha fet. Tots ressuscitem i tots ens quedarem sempre amb Jesús, amb ell.

El record dels fidels difunts no ha de fer que ens oblidem de pregar també pels vius, que junt amb nosaltres s'enfronten cada dia a les proves de la vida. La necessitat d'aquesta pregària és encara més evident si la posem a la llum de la professió de fe que diu: «Crec en la comunió dels sants.» És el misteri que expressa la bellesa de la misericòrdia que Jesús ens ha revelat. La comunió dels sants, de fet, indica que tots estem immersos en la

vida de Déu i que vivim del seu amor. Tots, vius i difunts, estem en comunió, és a dir com en una unió; units en la comunitat de tots els qui han rebut el baptisme i d'aquells que s'han alimentat del Cos de Crist i formen part de la gran família de Déu. Tots som la mateixa família, units. I per això preguem els uns pels altres.

Quantes maneres diferents hi ha per a pregar pel nostre proïsme! Totes són vàlides i acceptades per Déu si es fan amb el cor. Penso de manera particular en les mares i els pares que beneeixen els seus fills al matí i al vespre. Encara hi ha algunes famílies que tenen aquest costum: beneir el fill és una pregària; penso en la pregària per les persones malaltes, quan anem a veure-les i preguem per elles; en la pregària silenciosa, a vegades amb llàgrimes als ulls, en tantes situacions difícils per les quals cal pregar. Ahir va venir a missa a Santa Marta un bon home, un empresari. Aquell home jove havia de tancar la seva fàbrica perquè no se'n sortia, i plorava dient: «No em veig amb cor de deixar sense feina més de cinquanta famílies. Jo podria declarar la fallida de l'empresa: me'n vaig a casa amb els meus diners, però el meu cor plorarà tota la vida per aquestes cinquanta famílies.» Aquest és un bon cristià que prega amb les obres: ha vingut a missa a pregar perquè el Senyor li doni una sortida, no sols per a ell, sinó també per a les cinquanta famílies. Aquest és un home que sap pregar, amb el cor i amb els fets, sap pregar pel proïsme. Es troba en una situació difícil. I no busca el camí més fàcil: «Que s'espavilin.» Aquest és un cristià. M'ha fet tant de bé sentir-lo! I potser n'hi ha tants així, en aquest moment en què tanta gent pateix perquè no tenen feina; penso també en l'agraïment per una bona notícia que afecta un amic, un parent, un col·lega...: «Gràcies, Senyor, per aquesta cosa bonica!», també això és pregar pels altres! Donar gràcies al Senyor quan les coses van bé. A vegades, com diu sant Pau, «no sabem pregar com cal, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar» (Rm 8,26). És l'Esperit que prega dintre nostre. Obrim, doncs, el nostre cor, de manera que l'Esperit Sant, mirant els desitjos que són en el més profund del cor, els pugui purificar i dur a terme. Això no obstant, per a nosaltres i per als altres, demanem sempre que es faci la voluntat de Déu, com en el parenostre, perquè la seva voluntat és sens dubte el bé més gran, el bé d'un Pare que no ens abandona mai: pregar i deixar que l'Esperit Sant pregui en nosaltres. Això és bonic en la vida: prega agraint, lloant Déu, demanant alguna cosa, plorant quan hi ha alguna dificultat, com la d'aquell home. Però que el cor estigui sempre obert a l'Esperit perquè pregui en nosaltres, amb nosaltres i per nosaltres.

En acabar aquestes catequesis sobre la misericòrdia, comprometem-nos a pregar els uns pels altres perquè les obres de misericòrdia corporals i espirituals marquin cada vegada més l'estil de la nostra vida. Les catequesis, com ja he dit al començament, s'acaben aquí. Hem seguit el recorregut de les catorze obres de misericòrdia, però la misericòrdia continua i l'hem de dur a la pràctica d'aquestes catorze maneres. Gràcies.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada